

L'OPINIÓ

Any V - Número 455
Preu: 10 cèntims • BARCELONA • Dijous, 17 de novembre de 1932

CAP A LA TERCERA VICTORIA

La barriada de Sans, congregada al Cinema Galil·leu, aplaudeix entusiàsticament els oradors de l'Esquerra Republicana de Catalunya, i aclama el President, Francesc Macià

Entre els actes de propaganda que aquesta setmana organitza l'Esquerra Republicana de Catalunya amb motiu de les eleccions de diputats a Corts Catalanes — 57 mitings en sis dies — destaca el que se celebrà a la popular barriada de Sans, que constituí un èxit grandios per a l'ideari i per als homes del nostre Partit.

Es admirable de veure com en un any i mig d'actuació en els càrrecs de Govern no solament no ha gastat gens els homes representatius del nostre partit, sinó que la tasca que han realitzat de cara a satisfer els anhels del poble, ha fet créixer la confiança en

ells i els ha atorgat un crèdit que es ratifica ara amb les eleccions que han de tenir lloc el dia 20.

L'entusiasme de les multituds que omplen els nostres locals; la comprensió que demostren de les idees que els són exposades; l'assentiment que amb els seus aplaudiments manifesten per l'obra duta a terme pels nostres homes, són la millor garantia de l'èxit que ha presidit l'enorme labor desenrotllada per l'Esquerra Republicana de Catalunya, que, interpretant les aspiracions del poble, s'ha fet digna d'una confiança que li serà renovada, donant-li una esclatant victòria per damunt de totes les candidatures que volen enfrontar-se amb la que es veu d'una manera palpable que representa el sentiment del poble català.

No cal veure sinó el que ha passat tot just l'Esquerra Republicana de Catalunya s'ha disposat a prendre part en la campanya electoral. Dues setmanes enera, altres partits, amb les candidatures flamants, iniciaven la campanya electoral amb actes de gran

envergadura externa, amb sales plenes de curiosos que anaven a sentir els novells "prohoms", i menaven la campanya d'una manera incivil, portant-la, ja de bon principi, als termes més baixos de la lluita de partits, de l'atac personal, de la insidia, de la calúnnia, cercant uns aplaudiments que no podien sollicitar amb mèrits que no existeixen, a base del sensacionalisme difamatori fet a costa dels prestigis més sòlids, més purs i més garantits, no ja del nostre partit, sinó de tot Catalunya.

El mutisme de l'Esquerra els envaïentona. Allò que en nosaltres no era sinó prudència, honestat política, serenitat, ho interpretaren com a covardiment, com manca de confiança per part nostra a afrontar el cos electoral. Som, però, a mitjans de la darrera setmana de lluita. I com està, actualment, la situació? Els primers actes nostres feren reaccionar el poble de tal manera, abrandaren les multituds en tal forma, la gent tingué una sensació tan robusta i tan neta de veritat i de sinceritat, que en aquests

moments, — com en les diades gloriores de l'abril del 1931 i del juny del mateix any — la nota política del dia, el comentari de totes les converses, són els actes polítics que, amb un èxit cada vegada més sorollós, més esclatant, celebra l'Esquerra Republicana. La gent s'adona que es repeteix d'una manera siptomàtica aquella extraordinària vibració ciutadana, aquell alçament popular que ens atorgà aquelles formidables victòries, úniques, per excepcionals, en la història política de Catalunya. On són els altres partits? Ofegats per l'allau dels nostres actes, asfixiats per l'atmosfera que va formant-se entorn de la nostra candidatura, a penes si els actes que celebren obtenen cap ressonància. Mireu, en canvi, els que celebra el nostre partit. Tothom que hagi estat a algun dels actes que es celebraren abans d'ahir, podrà donar fe de la seva significació, respecte de les properes eleccions. Tothom que hagi vist la compacta multitud, la generació immensa, que s'aplegava dintre la grandiosa sala de ball de la Bohèmia, sobreixint per les portes del local i invadint els carrers adjacents. Tothom que hagi escoltat aquelles ovacions frenètiques, interrompudes, que els assistents, a peu dret, prodigaren al nostre President Macià. Tothom que hagi vist aquell volètar de mocadors i de capells, i hagi escoltat aquelles aclamacions i aquells visques, tindrà, no la sensació, la seguretat, que les eleccions del dia 20 ja estan guanyades a Barcelona ciutat, per l'Esquerra Republicana de Catalunya, de la mateixa manera que ho són arreu de Catalunya.

L'acte del Cinema Galil·leu fou un de tants en la sèrie d'èxits que està obtenint el nostre Partit. Amb el local ple de gom a gom, i en mig d'un entusiasme indescriptible, parlaren els nostres amics Artemi Aiguader — que presidia l'acte — Soler i Bru, i Puig i Ferrer. El senyor Macià arribà mentre parlava el darrer orador, i com sigui que havia d'anar, després, a la sala Bohèmia, féu ús següidament de la paraula. En aixecar-se a parlar, el nombrosíssim públic li tributà, a peu dret, una llarga i xardorosa ovació subratllada per aclamacions i visques entusiastes. Heus ací el parlament que hi féu Francesc Macià notable pel to i per les coses que hi digué:

Permeteu-me, estimats amics, — començà — que sigui breu. Vine cançat de la intensa campanya realitzada aquests dies darrers per les terres tortosines, per les comarques tarraconines, i com que he de prendre part encara, en un altre acte, us agrairé que em dispensen si us adreço només poques paraules.

Tenia ganes, però, de posar-me en contacte amb vosaltres. — temps que no sentia com batejava el vostre cor, i ja tenia un veritable desig de trobar-me de nou entre els estimats amics d'aquesta barriada. Ja sabeu quins són els meus ideals. Ja coneixeu els meus principis, pels quals fa tant temps que lluito, i no dubto que teniu la completa seguretat de tant aviat com ho permetin els mitjans de què disposi el Govern de Catalunya seran aplicats. (Ovació).

EL PRESIDENT DE LA GENERALITAT NO ES UN PODER MODERADOR

De tota manera, el primer a què vull referir-me és a la campanya absurda que una part de la premsa, — mal intencionada, o mal informada, — fa a propòsit de la meua intervenció en

la campanya electoral. Aquesta premsa diu que, com a President de la Generalitat, jo no puc prendre part en actes polítics. I van equivocats. I ho van, perquè ignoren, o volen ignorar, que el President de la Generalitat, essent com és, a la vegada President del Consell de Govern, no és un poder moderador, sinó un poder executiu i, per tant, pot prendre part en la lluita política.

Jo els dic a aquests senyors, doncs, que si com a President hi tinc dret, com a patriota tinc un deure d'intervenir, tan intensament com pugui, tan eficaçment com pugui, en unes eleccions on es ventila l'esdevenidor de Catalunya. Catalunya es troba en aquests moments en un encreuament de camins i cal que tots els patriotes fem tot el possible per orientar-la cap allà on creguem que ha de trobar la seva vida de salvació. Fixeu-vos-hi bé, catalans; no es tracta d'unes eleccions ordinàries. No lluitem per la petita vanagloria, per aquella vanitat personal o de partit, de guanyar o perdre unes eleccions. Anem a salvar o perdre Catalunya, en el moment més decisiu de la seva història. És per això que jo m'he llançat amb tot l'entusiasme a la lluita política, i és pel bé de Catalunya que desitjo i treball perquè triomfi la candidatura d'Esquerra Republicana. (Ovació).

Anem a constituir les Corts Catalanes, que legislaran en català, i a la catalana, per al poble de Catalunya. A aquestes Corts, jo presentaré la dimissió com a President, i presentaré la del meu Govern, i elles hauran d'elegir el futur President de la Generalitat. (Veus de "Serà Macià, serà Macià!")

LA IMPORTANCIA QUE TE QUE EL FUTUR GOVERN DE LA GENERALITAT SIGUI D'ESQUERRA

Segui qui sigui, aquest President haurà d'elegir el Govern; i ja veiem si té importància que aquest Govern que s'elegeixi sigui d'Esquerra, per poder continuar l'obra iniciada, recollint els anhels del nostre poble, enseu que si aquest Govern fos de dretes, totes les llibertats conquerides resultarien perdudes, inútils pel poble, i en un espai brevíssim de temps tornarem al mateix estat de coses d'abans.

Nosaltres som homes d'ideals, i aquests ideals volem implantar-los. És per això; perquè tenim una tasca a realitzar; perquè volem radicar en fets les aspiracions sinceres del nostre esperit, que jo us asseguro que si no pugués implantar aquests ideals que porto arrelats al fons del cor, dimitiria immediatament el càrrec de President de la Generalitat. (El públic a peu dret tributa al President una ovació inenarrable).

PER DAMUNT DE LES VANITATS, EL DEURE DE CONSCIÈNCIA

I dimitiria el càrrec perquè per damunt de tots els càrrecs i de totes les ambicions personals — que em mi, home ja de cabell blanc i que ha arribat al lloc més alt a que pot arribar-se a Catalunya, ja no hi caben — hi ha la dignitat d'un mateix, els deures de consciència... (Una ovació formidable ofega les darreres paraules de l'orador.)

Els nostres ideals, ja els coneixeu. Quins són els ideals dels altres partits? Sembla que l'ideal dels altres partits polítics és atacar l'Esquerra. (Rialles). Tot el seu ideari es resum

SALUT!

Figura escardalena. Un gentileman. És l'«Avi». Justa paraula per excepció. La neu dels anys i del temps rau damunt sa testa i nostre de patriarcal. Els ulls diàfans i l'esguard que copsa i fa seves totes les dissorts del proïsme, li donen un caire de bonhomia que raja a dolls del seu cor. Bonhomia! Home bo que no esguarda el mal amb tal de fer fàcil el bé.

Aquest és l'«Avi». Avi de tots. Paraula justa. La seva testa és blanca; i blanc és el cor. Blanques també les seves paraules i fets — despulats ambdós de tota hipocresia característica — i blancs com puríssima neu de muntanya són la seva ànima i els seus pensaments.

Esguardeu-lo. Mireu la seva figura de cavaller de l'ideal i tot seguit restareu corpresos davant de la seva grandesa.

No obstant, és bescantat. Bescantat pels que no volen comprendre — no comprenen — l'amor sagrat que hom deu als humils, als desvalguts... Bescantat pels que serven dins del seu cor rof l'estigma de la traïció i el mercadeig, i pels amargats que no arriben a comprendre que hagi estat all — l'home dels cabells blancs i de l'esguard de bonhomia — el que ha deslliurat, en un cop audaç, la nostra Pàtria volguda del jou embrutidor que l'endogalava impunement.

Bescantat d'una manera vergonyant — que ni qualificatiu té — per aquells que volien, que volen encara, bassagar l'hegemonia del catalanisme pur, i no veuen — il·lusos — que ell és més pur que ningú i té les mans més netes i blanques per a portar serenament per les rutes del Dret i de la Justícia, la nau simbòlica de la nostra llibertat.

Què frisen, doncs, i perquè criden tots els que, bescantant-lo, denigren Catalunya?

No veuen o no volen veure que cala solc del seu noble front, cada arruga pregona de les seves parpelles cansades, són un sofriment per la Pàtria aguantant amb braç, un anhel humà no aconseguit, o una tortura de l'ànima que, amantent, sense que ell ho vulgui, apareix a la llum fèrvida del sol?

I ara, que després de tantes sofrenes punides llueix simultàniament, a l'horitzó, l'estel de la llibertat, i a la seva boca, el somriure del triomf, volen arrabassar-li la glòria! La glòria suprema que a ell li pertany.

Ah! Però ell s'aguantarà ferm en el baluard inexpugnable, envoltat dels homes de l'Esquerra que li són fidels. Entre tots han portat la llibertat a Catalunya; ells han de legislar les seves lleis.

Salut, senyor President de la Generalitat de Catalunya!

Salut a l'Esquerra Republicana!

Estem al vostre costat!

FERRAN CUBELES